

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

10 lutego

Nr. 4

Rok 1933.

Cena numeru pojedynczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 50 gr.

Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materiał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“, należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.61, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SKARBU:

- Poz.: 26—z dnia 10 stycznia 1933 r. o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego 40
27—z dnia 18 stycznia 1933 r. w sprawie przepisów wykonawczych do rozporządzenia o zmianie przepisów dotyczących kwitów wywozowych 43

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

- Poz.: 28—z dnia 17 stycznia 1933 r. L. D. IV. 828/3/33 w sprawie zaświadczeń na zwolnienie od cła wywozowego bekonów, szynek peklowanych i przetworów peklowanych mięsa wieprzowego 43
29—z dn. 17 stycznia 1933 r. L. D. IV. 54/2/33 w sprawie protokółów, przedkładanych Ministerstwu w związku ze stosowaniem taryfy celnej 44
30—z dnia 18 stycznia 1933 r. L. D. IV. 1347/2/33 w sprawie taryfikacji niektórych towarów 44
31—z dnia 20 stycznia 1933 r. L. D. V. 4991/1/32 w sprawie zajmowania należności plantatorów buraków na pokrycie zaległości podatkowych 45
32—z dnia 20 stycznia 1933 r. L. D. V. 20553/1/32 w sprawie wpłacania potrąconych przez służbowców kwot podatku dochodowego z uposażeń służbowych 45
33—z dnia 21 stycznia 1933 r. L. D. V. 3253/3/33 w sprawie traktowania kłęski rdzy przy zastosowaniu przepisów o ulgach podatkowych 46
34—z dnia 21 stycznia 1933 r. L. D. V. 763/4/33 w sprawie scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami monopoli spirytusowego w przedsiębiorstwach gastronomicznych 46

SPROSTOWANIE:

- Poz.: 35—Sprostowanie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 stycznia 1933 r. w sprawie uprawnień Prezesów Izby Skarbowych i Dyrekcji Cel do wydawania zezwoleń na wykonywanie przez funkcjonariuszów skarbowych zajęć ubocznych 47

Wyszedł z druku Nr. 5 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z r. 1933, zawierający m. in. treść następującą:

- Poz.: 30—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 stycznia 1933 r. w sprawie ustalenia stopy opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za 1931 rok.
31—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 stycznia 1933 r. o częściowej zmianie tabeli tarowej.
32—Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 stycznia 1933 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyznaczenia ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1932 r. do 30 września 1933 r.
33—Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 23 stycznia 1933 o dalszem przedłużeniu terminu ważności rozporządzenia z dnia 22 kwietnia 1932 r. w sprawie zwrotu cel przy wywozie bekonów i szynek.

OGŁOSZENIA.

26.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 stycznia 1933 r.

o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam, co następuje:

§ 1. Na czele Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego stoi Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Członkami Dyrekcji są Szefowie Działów.

Zastępcą Dyrektora jest Szef Działu Finansowego.

§ 2. Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego kieruje działalnością Dyrekcji, decyduje samodzielnie we wszystkich sprawach, związanych z kierownictwem przedsiębiorstwa, a niezastrzeżonych do decyzji Ministra Skarbu, jest przełożonym Szefów Działów i innych pracowników przedsiębiorstwa, określa ich uprawnienia do decydowania w sprawach, należących do zakresu działania Dyrekcji lub zakładów przedsiębiorstwa, i odpowiada wobec Ministra Skarbu za działalność przedsiębiorstwa.

W sprawach, które w myśl obowiązujących przepisów wymagają decyzji Ministra Skarbu, Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego przedstawia Ministrowi Skarbu wnioski po uprzednim poddaniu spraw, będących przedmiotem tych wniosków, pod rozpatrzenie na wspólnym posiedzeniu Dyrekcji, dołączając do przedstawionych wniosków odpis protokołu z tego posiedzenia.

§ 3. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego dzieli się na następujące działy:

1. Ogólny.
2. Produkcji.
3. Zakupów.
4. Sprzedaży.
5. Finansowy.

Działy dzielą się na biura.

§ 4. Na czele działów stoją Szefowie Działów.

Do obowiązków Szefów Działów należy kierownictwo działów, ustalanie wytycznych postępowania dla poszczególnych biur oraz koordynowanie pracy i nadzór nad działalnością biur.

§ 5. Na czele biur stoją Kierownicy Biur.

Kierownicy Biur kierują biurami i są bezpośrednio odpowiedzialni za ich należyte funkcjonowanie.

§ 6. Szczegółowe postanowienia, określające prawa Szefów Działów i Kierowników Biur do decydowania w sprawach załatwianych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego wyda Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego w drodze zarządzenia wewnętrznego, zatwierdzonego przez Ministra Skarbu.

§ 7. Do Działu Ogólnego należą: sprawy ogólne, wynikające ze stosunku Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do władz i instytucji państwowych, sprawy organizacji wewnętrznej Dyrekcji, sprawy tworzenia i kasowania zakładów monopolowych oraz statutów organizacyjnych tych zakładów, sprawy biurowości, sprawy wydawnictw i biblioteka, sprawy osobowe urzędników i niższych funkcjonariuszów Polskiego Monopolu Tytoniowego, sprawy robotnicze, sprawy gospodarcze, sprawy techniczno - budowlane, sprawy prawne i wszystkie sprawy niezastrzeżone dla innych działów.

§ 8. Do Działu Produkcji należą: ustalenie norm dla produkcji i czuwanie nad ich przestrzeganiem, kierowanie produkcją wyrobów monopolowych i artykułów pomocniczych, sprawy urządzeń ruchu w zakładach produkcji, uprawa i fermentacja tytoniu krajowego, magazynowanie surowców tytoniowych, kontrola zapasów surowców oraz dysponowanie surowcami odpowiednio do potrzeb fabrykacji, ekspertyza surowców i wyrobów tytoniowych, prace o charakterze techniczno-badawczym, i wszystkie sprawy związane z kierownictwem fabryk monopolowych i zakładów uprawy tytoniu, niezastrzeżone dla innych działów.

§ 9. Do Działu Zakupów należą: zakup surowca tytoniowego zagranicznego, zakup artykułów pomocniczych, maszyn i artykułów technicznych oraz zakup inwentarza, przedmiotów gospodarczych i materiałów biurowych.

§ 10. Do działu Sprzedaży należą: organizacja sprzedaży i sprawy koncesjonowania sprzedaży wyrobów tytoniowych, sprawy wynikające ze stosunku przedsiębiorstwa do sprzedawców wyrobów monopolowych, ustalenie zapotrzebowań sprzedaży, polityka handlowa, ustalanie cen, ustalanie opakowań, reklama handlowa, eksport i import wyrobów tytoniowych, sprawy ochrony rynku, sprzedaż odpadków tytoniowych oraz wszelkie sprawy kierownictwa monopolowych zakładów sprzedaży, niezastrzeżone dla innych działów.

§ 11. Do Działu Finansowego należą: sprawy operacyj finansowych przedsiębiorstwa, układanie i czuwanie nad wykonaniem planów finansowo-gospodarczych, regulacja zobowiązań, buchalterja, kasa, kalkulacja i statystyka.

§ 12. Dział Ogólny dzieli się na następujące biura:

1. Ogólne.
2. Osobowe.

3. Robotnicze.
4. Gospodarcze.
5. Budowlane.
6. Prawne.

§ 13. Do Biura Ogólnego należą:

- a) sprawy ogólne, wynikające ze stosunku Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do władz i instytucji państwowych a w szczególności do Ministerstwa Skarbu i Najwyższej Izby Kontroli,
- b) sprawy organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, sprawy tworzenia i kasowania zakładów monopolowych oraz statutów organizacyjnych tych zakładów,
- c) sprawy biurowości i kancelaryjne,
- d) sprawy wydawnicze i biblioteka,
- e) sprawy niezastrzeżone do kompetencji innych jednostek składowych Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 14. Do Biura Osobowego należą: sprawy osobowe urzędników i niższych funkcjonariuszy Polskiego Monopolu Tytoniowego, a w szczególności sprawy przyjmowania i zwalniania ze służby tego personelu, sprawy uposażeniowe, emerytalne, dyscyplinarne, sprawy świadczeń na rzecz urzędników i niższych funkcjonariuszy i t. p.

§ 15. Do Biura Robotniczego należą:

- a) sprawy stosunku służbowego robotników Polskiego Monopolu Tytoniowego,
- b) sprawy ochrony pracy i opieki nad robotnikami Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Biuro Robotnicze załatwia powyższe sprawy przy współdziałaniu biur fachowych, do których należy określanie zapotrzebowania robotników, płac i norm wydajności pracy oraz współdziałanie w opracowywaniu przepisów i zarządzeń normatywnych w sprawach stosunku służbowego i opieki nad robotnikiem.

§ 16. Do Biura Gospodarczego należy:

- a) zarząd nieruchomościami i pomieszczeniami Polskiego Monopolu Tytoniowego, czuwanie nad zapewnieniem przedsiębiorstwu potrzebnych pomieszczeń,
- b) sprawy gospodarcze Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i podległych jej zakładów, a w szczególności sprawy inwentarza ruchomego, urządzeń i przedmiotów gospodarczych i przyborów biurowych, ustalanie norm zużycia, opału, światła i wody w pomieszczeniach biurowych i czuwanie nad przestrzeganiem tych norm,
- c) zarządzanie środkami lokomocji i przewozowymi.

§ 17. Do Biura Budowlanego należą:

- a) remont i konserwacja budynków,
- b) budowa względnie nadzór nad budowa

nowych pomieszczeń, wznoszonych w myśl wniosków przedstawionych przez zainteresowane działy.

§ 18. Do Biura Prawnego należą:

- a) udzielanie opinii prawnych i współdziałanie w sporządzaniu wszelkich aktów prawnych,
- b) opracowywanie przy współdziałaniu zainteresowanych biur odpowiedzi na skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego,
- c) załatwianie spraw, będących przedmiotem postępowania sądowego,
- d) regulowanie hipotek nieruchomości,
- e) egzekwowanie należności Polskiego Monopolu Tytoniowego,
- f) opracowywanie na podstawie materiałów, dostarczonych przez właściwe biura projektów ustaw i rozporządzeń.

§ 19. Dział Produkcji dzieli się na następujące biura:

1. Badań i norm,
2. Produkcji wyrobów tytoniowych,
3. Uprawy tytoniu.
4. Produkcji pomocniczej,
5. Techniczne.

W skład Działu Produkcji wchodzi ponadto Eksperti tytoniowi.

§ 20. Do Biura Badań i Norm należy:

- a) przeprowadzanie badań i ustalanie norm dla wszystkich procesów i czynników produkcji, a w szczególności norm procesów fabrykacyjnych, wydajności pracy maszynowej i ręcznej oraz norm zużycia surowca i materiałów pomocniczych,
- b) badanie z punktu widzenia postępu technicznego metod fabrykacyjnych i urządzeń technicznych,
- c) opracowywanie technicznych warunków na dostawy artykułów pomocniczych,
- d) przeprowadzanie na zlecenie poszczególnych jednostek składowych Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego badań laboratoryjnych nad surowcami i artykułami pomocniczymi, używanymi przy produkcji.

§ 21. Do Biura Produkcji wyrobów tytoniowych należą:

- a) ustalanie programów fabrykacyjnych na podstawie zapotrzebowań Działu Sprzedaży,
- b) ustalanie procedur fabrykacyjnych i czuwanie nad ich przestrzeganiem,
- c) kierowanie produkcją wyrobów tytoniowych w fabrykach, czuwanie nad przestrzeganiem ustanowionych dla tej produkcji norm,
- d) sprawy kierownictwa zakładów produkcji, niezastrzeżone dla innych biur.

§ 22. Do Biura Uprawy tytoniu należą:

- a) sprawy uprawy i wykupu surowca tytoniowego krajowego,
- b) fermentacja krajowego surowca tytoniowego,
- c) zarząd magazynami fermentacyjnymi,
- d) sprawy kierownictwa zakładów uprawy tytoniu, niezastrzeżone dla innych biur.

§ 23. Do Biura Produkcji pomocniczej należą:

sprawy produkcji opakowań, druków i t. p.

§ 24. Do Biura Technicznego należą:

- a) sprawy urządzeń maszynowych i ruchu mechanicznego w fabrykach, montaż, uruchamianie, konserwacja i remonty oraz kontrola pracy maszyn,
- b) zarządzenie przydziałem maszyn w fabrykach,
- c) prowadzenie badań nad zużyciem maszyn i wydawanie opinii w sprawach ich dyskwalifikacji,
- d) urządzenia i konserwacja oraz remonty transmisji, transporterów i instalacji odkurzających,
- e) zarządzanie sprawami warsztatów mechanicznych oraz produkcją tych warsztatów.

§ 25. Do Ekspertów tytoniowych należy: przeprowadzanie ekspertyz surowców i wyrobów tytoniowych, opracowywanie na zlecenie procedur fabrykacyjnych, wypowiedanie się co do używania substytutów.

Organizację pracy ekspertów ustali Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego w drodze zarządzenia wewnętrznego.

§ 26. Dział Zakupów dzieli się na następujące biura:

1. Zakupów surowca zagranicznego.
2. Zakupów artykułów pomocniczych.

§ 27. Do Biura Zakupów surowca zagranicznego należy zakup surowca tytoniowego zagranicznego; kupno tego surowca Biuro Zakupów przeprowadza na zapotrzebowanie i na podstawie ekspertyz dokonywanych przez Dział Produkcji.

§ 28. Do Biura Zakupów artykułów pomocniczych należy:

- a) zakup artykułów pomocniczych,
- b) zakup przedmiotów gospodarczych, inwentarza biurowego i przyborów biurowych,
- c) zakup urządzeń fabrykacyjnych oraz urządzeń i przyborów potrzebnych dla fermentacji i uprawy tytoniu,
- d) zakup maszyn i części zamiennych.

§ 29. Dział Sprzedaży dzieli się na następujące biura:

1. Koncesyjne.
2. Handlowe.

§ 30. Do Biura Koncesyjnego należą sprawy nadawania, wykonywania i cofania koncesyj na sprzedaż wyrobów tytoniowych oraz związane z temi sprawami sprawy stosunku przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” do sprzedawców wyrobów tytoniowych.

§ 31. Do Biura Handlowego należą:

- a) ustalanie potrzeb rynku i związanych z nimi zapotrzebowań sprzedaży,
- b) ustalanie sieci placówek sprzedaży,
- c) zaopatrywanie placówek sprzedaży w wyroby tytoniowe,
- d) ustalanie gatunków wyrobów tytoniowych, opakowań tych wyrobów, ustalenie cen,
- e) przedstawianie wniosków co do rabatów udzielanych poszczególnym koncesjonariuszom,
- f) przedstawianie wniosków co do udzielania poszczególnym koncesjonariuszom kredytów w ramach ogólnej kwoty kredytów wyznaczonej przez Dyрекcję,
- g) reklama handlowa,
- h) sprzedaż odpadków tytoniowych,
- i) sprawy ochrony rynku,
- j) eksport i import wyrobów tytoniowych.

§ 32. Dział Finansowy dzieli się na następujące biura:

1. Finansowe.
2. Regulowania należności pracowników.
3. Likwidacji zobowiązań.
4. Buchalterji.
5. Kalkulacji.

§ 33. Do Biura Finansowego należą:

- a) opracowywanie planów finansowo - gospodarczych i czuwanie nad ich wykonaniem,
- b) czuwanie nad stanem kapitałów przedsiębiorstwa i nad jego środkami obrotowymi,
- c) zarządzanie funduszami przedsiębiorstwa,
- d) sprawy operacyj kredytowych,
- e) opiniowanie i kontrola umów z punktu widzenia finansowego,
- f) kasa.

§ 34. Do Biura regulowania należności pracowników należy obliczanie i regulowanie należności pracowników, a więc poborów, należności z tytułu podróży i przesiedleń służbowych, świadczeń emerytalnych i t. p.

§ 35. Do Biura Likwidacji zobowiązań należy:

- a) kontrola zobowiązań i należności kontrahentów,
- b) regulowanie tych zobowiązań i należności.

§ 36. Do Biura Buchalterji należy:

- a) przeprowadzanie rachunkowości Polskiego Monopolu Tytoniowego,

b) sporządzanie bilansu i rachunku strat i zysków.

§ 37. Do Biura Kalkulacji należy:

- a) kalkulacja kosztów własnych i rentowności operacyj Polskiego Monopolu Tytoniowego,
- b) statystyka,
- c) sprawdzanie rachunków kosztów przewozów oraz wydawanie opinii w sprawie polityki przewozu.

§ 38. Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego ustali w drodze zarządzenia wewnętrznego organizację biur i szczegółowy wykaz czynności poszczególnych jednostek składowych Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, określając ściśle ich wzajemny stosunek i zasady współdziałania.

Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

§ 39. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tymże dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 listopada 1931 roku o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego (Monitor Polski Nr. 276, poz. 370).

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 28.I. 1933 r. Nr. 23, poz. 31).

27.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 stycznia 1933 r.

w sprawie przepisów wykonawczych do rozporządzenia o zmianie przepisów dotyczących kwitów wywozowych.

Na podstawie § 1 ust. końcowy, rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany przepisów dotyczących kwitów wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 1/1933 poz. 4) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do realizowania kwitów wywozowych przewidzianych w § 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 5 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1/1933 poz. 4) upoważnione są następujące Urzędy Celne:

Bielsko, Bydgoszcz, Chebzie, Chojnice, Chorzów, Cieszyn, Gdynia, Goleśzów, Grajewo, Grudziądz, Katowice, Kraków, Leszno, Lubliniec, Lwów, Ławoczne, Łódź, Łupków, Miasteczko, Muszyna, Mysłowice, Podwoleczyska, Poznań, Przemysł, Raczki, Rawicz, Sianki, Śnia-

tyń-Zalucze, Sośnie, Sosnowiec, Stanisławów, Stołbce, Strzebielino, Sumina, Tczew, Toruń, Turmont, Warszawa, Wilno, Zachacie, Zbąszyń, Zdołbunów, Zduny, Zebrzydowice, Zwardoń oraz wszystkie Urzędy Celne I-ej klasy na obszarze Dyrekcji Ceł w Gdańsku.

§ 2. Realizacja kwitu wywozowego może mieć miejsce tylko w wypadku, gdy strona, składająca kwit, równocześnie wpłaca należność celną w sumie nie mniejszej niż opiewa kwit wywozowy.

Częściowa realizacja kwitów wywozowych jest niedopuszczalna.

Wypłatę gotówki skutecznie kasa Urzędu Celnego na podstawie polecenia wypłaty tegoż Urzędu.

Polecenie wypłaty umieszcza się na odwrotnej stronie kwitu wywozowego i powinno być zaopatrzone w podpis kierownika Urzędu. Podejmujący kwotę zwrotu cła kwituje jej odbiór na kwicie wywozowym, który służy kasie jako dowód rozchodowy.

Wypłaconą kwotę księguje się w dzienniku rozchodu, a na zrealizowanym kwicie wywozowym odciska się stempel wzór Nr. 3 F.

Ponadto kwity te księguje się w rejestrze zwrotów celnych, w rejestrze przychodowym i rozchodowym sum obrotowych na oddzielnym kencie zatytułowanym: „zwroty cła z kwitów wywozowych” oraz odpisuje się w księdze przychodów budżetowych jako zwrot cła.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 stycznia 1933 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 23.I. 1933 r. Nr. 18, poz. 23).

28.

OKÓLNİK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 stycznia 1933 r.

L. D. IV 828 3/33

w sprawie zaświadczeń na zwolnienie od cła wywozowego bekonów, szynek peklowanych i przetworów peklowanych mięsa wieprzowego.

Do

wszystkich Dyrekcji Ceł, urzędów celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z rozporządzeniem Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 28 grudnia 1932 r. w sprawie ceł wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 1/1933 poz. 8) Ministerstwo Skarbu komuni-

kuje, że zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu wydane na podstawie rozporządzeń o zwrotach ceł przy wywozie bekonów, szynek peklowanych i przetworów mięsa wieprzowego peklowanych, służą jednocześnie jako podstawa do cła wywozowego.

Kierownik Departamentu:

(—) *Wł. Fabierkiewicz.*

(Monitor Polski z dn. 24.I. 1933 r. Nr. 19, poz. 24).

29.

OKÓLNIK T. 1 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 stycznia 1933 r.

L. D. IV. 54/2/33

w sprawie protokółów, przedkładanych Ministerstwu w związku ze stosowaniem taryfy celnej.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie i Gdańsku oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Przedkładane Ministerstwu Skarbu do rozstrzygnięcia protokoły w sprawie zastosowania taryfy celnej nie wszystkie urzędy wypełniają należycie. Celem ujednostajnienia trybu postępowania Ministerstwo Skarbu poleca niezwłocznie pouczyć podległe urzędy celne aby na przyszłość były przestrzegane następujące zasady:

1) Protokoły należy sporządzać na drukach wzór Nr. 8/9 do § 41 lit. d i 42 rozp. o postępowaniu celnym z dn. 14.III. 1930 r. (wzór Min. Sk. Nr. 633) nie zaś na drukach wzór Nr. 3 do § 31 rozp. o postępowaniu celnym z dn. 13.XII. 1920 r. (wzór Min. Skarbu Nr. 790) ponieważ to ostatnie rozporządzenie jak również i wzory do niego już nie obowiązują.

2) Wszystkie rubryki protokołu winny być dokładnie i czytelnie wypełnione.

3) W rubryce pierwszej „z dnia” należy oprócz daty wyniku rewizji wskazywać datę zgłoszenia.

4) W rubryce „ze stawką” należy najpierw wskazać rodzaj stawki (autonomiczna, konwencyjna, maksymalna) a następnie jej wysokość w cyfrach.

5) W rubryce „strona” należy podawać nazwę firmy lub osoby będącej stroną t. j. tą która złożyła deklarację do oclenia (§ 21 rozp. o postępowaniu celnym oraz okólnik Min. Skarbu z dn. 16.II. 1932 r. L. D. IV. 298/3/32).

6) W rubryce „w imieniu” należy wskazać nazwę osoby lub firmy dla której towar przeznaczono.

Naprzykład o ile towar nadejdzie pod adresem firmy ekspedycyjnej lecz przeznaczony

jest dla fabryki lub kupca, wówczas w rubryce „strona” należy podać nazwę firmy ekspedycyjnej (nie nazwisko deklaranta jak to czynią niektóre urzędy) w rubryce zaś „w imieniu” nazwę fabryki lub kupca. O ile natomiast towar nadejdzie bezpośrednio pod adresem odbiorcy (właściciela) towaru t. j. fabryki lub kupca, lecz formalności celne załatwia firma ekspedycyjna koncesjonowana na podstawie upoważnienia stosownie do art. 17 rozp. o tar. celnej, wówczas tak w rubryce „strona” jak i w „imieniu” wskazać należy nazwę odbiorcy towaru t. j. fabryki lub kupca, lecz przy podpisie „strony” umieścić słowo „pełnomocnik”. W tym ostatnim wypadku oraz w wypadku gdy odbiorca towaru, pod którego adresem bezpośrednio, nadszedł towar sam zgłosił towar do oclenia wówczas wystarczy wymienić go tylko w rubryce „strona” w rubryce „w imieniu” podać słowo „własnym”.

7) W sprawozdaniu Urzędu na stronie drugiej w rubryce „z powodów następujących” należy bezwarunkowo podawać wyczerpujące motywy, które skłoniły urząd do zastosowania spornej pozycji.

Ponadto w końcu sprawozdania należy podawać nazwę fakturową towaru, o ile taka jest znana urzędowi z akt sprawy, względnie przeznaczenia towaru oraz umieścić klauzulę stwierdzającą, że 30-dniowy termin ustalony do wnoszenia sprzeciwów został dotrzymany.

Protokoły przedkładane z niezachowaniem powyższych wskazówek będą zwracane celem usunięcia usterek.

Kierownik Departamentu:

(—) *Wł. Fabierkiewicz.*

30.

OKÓLNIK T. 2. MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 1347/2/33

z dnia 18 stycznia 1933 r.

w sprawie taryfikacji niektórych towarów.

Do

Dyrekcji Ceł w Warszawie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie i Gdańsku oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W celu ujednostajnienia clenia towarów, a także prawidłowej ich kwalifikacji niniejszym wyjaśnia się:

1) Wobec okoliczności, iż przywożona do kraju folja nadchodzi przeważnie przełożona bibułką, białym lub kolorowym papierem, pergaminem, papierem nasyconym parafiną lub innymi substancjami i materiały te nie mają znaczenia opakowania danej folji, lecz służą razem

z folją do opakowania różnych przedmiotów, należy powyższe papiery traktować również jak towar i odpowiednio do jego jakości oddzielnie clić, t. j. folję wed. poz. 165 p. odpowiedniego, papiery według poz. 177 p. odpowiedniego. W związku z powyższem unieważnia się orzeczenie Nr. 76 ze Zbioru Orzeczeń Taryfowych (Zeszyt Nr. 2 — 1927 r.).

2) Tektury białe lub kolorowe — z celulozy, ze szmat, względnie z masy drzewnej z dodatkiem celulozy — w postaci białych lub w masie zabarwionych nie sklepanych kartonów — prasowanych i nadto wygładzanych — traktować jak tektury prasowane i wygładzane i clić wedł. poz. 177 p. 2 lit. e. tar. celnej.

3) Wagę wymiarową gazów ciekłych lub sprężonych, w myśl uwagi 2 końcowej do poz. 112, określać należy łącznie z wagą metalowych butli, poza tem, na podstawie postanowienia uwagi do p. 3 poz. 112 — 70% wagi towaru należy oclić oddzielnie — zależnie od materiału i wykończenia butli.

4) Użycie skór objętych p. 3 poz. 57, lecz wyłącznie w celu wzmocnienia obuwia skózanego ze skór osobno niewymienionych (naprz. obrębienia brzegów) nie wpływa na taryfikację obuwia, dodatek zaś, nawet w nieznacznej ilości, skór objętych p. 3 poz. 57 tar. celnej do obuwia ze skór osobno niewymienionych, lecz w celu ozdoby, powoduje czenie takiego obuwia wedł. poz. 57 p. 3 tar. celnej.

Kierownik Departamentu:

(—) *Wł. Fabierkiewicz.*

(Monitor Polski z dn. 27.I. 1933 r. Nr. 22, poz. 30).

31.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1933 r.

L. D. V. 49.911/I/32

w sprawie zajmowania należności plantatorów buraków na pokrycie zaległości podatkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre urzędy skarbowe, w szczególności urzędy na terenie Izb Skarbowych: Okręgowej w Warszawie i w Lublinie, bądź zupełnie nie stosują się do postanowień okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 30 listopada 1931 r. L. D. V. 4951/1/31 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 35, poz. 506) w sprawie zajmowania na pokrycie zaległości podatkowych należności plan-

tatorów za dostarczone cukrowniom buraki, zajmując te należności całkowicie, bądź też interpretują postanowienia powołanego okólnika co do ograniczenia zajęć w ten sposób, że po pobraniu przez plantatorów na poczet należności na wiosnę zaliczek przed dostarczeniem buraków, wynoszących 50 — 75% całkowitej należności zajmują w jesieni pozostałą do wypłaty kwotę, wynoszącą 50% — 25% należnej sumy, w całości.

Tęgo rodzaju postępowanie jest niezgodne z wymienionym wyżej okólnikiem, gdyż urzędy skarbowe winny były bądź dokonać zajęcia na wiosnę, po zawarciu przez plantatora umowy, do wysokości 50% całej należności, bądź też nie uczyniwszy tego, a dokonując zajęcia dopiero na jesieni już po pobraniu przez plantatorów zaliczek, winny były dokonać zajęcia w wysokości 50% pozostałych do wypłaty sum.

Zwracając na powyższe uwagę i w celu umożliwienia plantatorom wywiązywania się ze swych zobowiązań jak wypłacenie robocizny za wykopanie i dostawę buraków i t. p., Ministerstwo Skarbu poleca Izom Skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) wydać podległym urzędom skarbowym bezzwłocznie stosowne zarządzenia w kierunku należytego przestrzegania na przyszłość stosowania okólnika z dnia 30 listopada 1931 r. L. D. V. 4951/1/31 i niniejszego wyjaśnienia.

Zarazem Ministerstwo Skarbu upoważnia Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) do wydania zarządzeń, aby w tych wypadkach, w których urzędy skarbowe dokonały już zajęcia w sposób wadliwy, zajęcia te ograniczyły do wysokości 50% przypadających do wypłaty plantatorom należności.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

32.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1933 r.

L. D. V. 20.553/I/32

w sprawie terminu wpłacania potrąconych przez służbodawców kwot podatku dochodowego od uposażeń służbowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że za obowiązujący termin, w którym potrącone przez służbodawcę kwoty podatku od uposażeń służbowych winny być wpłacone do kasy urzędu skarbowego, należy uważać termin, określony

w części drugiej art. 112 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58 z 1925 r. poz. 411).

Treść powyższego wyjaśnienia podadzą Izby Skarbowe bezzwłocznie do wiadomości publicznej zainteresowanych w sposób w danej miejscowości zwyczajem przyjęty.

Równocześnie Ministerstwo Skarbu anuluje wyjaśnienia, zawarte w ustępie drugim okólnika z dnia 4 lipca 1930 r. L. D. V. 10872/1/30 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 20, poz. 379).

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Zawadzki.*

33.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 stycznia 1933 r.

L. D. V. 3253/3/33

w sprawie traktowania kłęski rdzy przy zastosowaniu przepisów o ulgach podatkowych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dnia 1 października 1932 r. Nr. D. V. 39872/3/32 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 29, poz. 453) wyjaśniło, że kłeskę rdzy zbożowej należy traktować jako kłeskę żywnościową i że w wypadkach szkód i strat spowodowanych kłeską rdzy mają zastosowanie przepisy o ulgach podatkowych, zawarte w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 29 września 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 797).

Ze sprawozdań Izb Skarbowych Ministerstwo Skarbu zauważyło, że władze skarbowe I i II instancji wstrzymują się z udzielaniem odpowiednich ulg w państwowym podatku gruntowym z tytułu kłęski rdzy zbożowej.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu, przypominając treść okólnika z dnia 1 października 1932 r. Nr. D. V. 39872/3/32 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 29, poz. 453), zwraca uwagę Izb i urzędów skarbowych na konieczność przyznawania ulg podatkowych gospodarstwu rolnym, które ucierpiały z powodu wspomnianej wyżej kłęski żywnościowej. Zarazem Ministerstwo Skarbu udziela następujących wskazówek: w wypadku, gdy zniszczenie plonów wskutek kłęski rdzy zbożowej w roku 1932 stwierdzono w wysokości ponad 20% przewidzianego zbioru należy stosować ulgi w znaczniejszym rozmiarze, w szczególności zaś częściowe umorzenie podatku gruntowego za r. 1932, przytem procent umorzenia odpowiadać powinien procentowi zniszczeń, ustalonych w stosunku do wartości zbiorów z całego obszaru gruntów ornych.

Przykład. Według szacunku rzeczoznawców (komitety finansowo - rolne, towarzystwa

rolnicze i t. p.) wartość zboża zniszczonego wynosi około 250.000 zł. Według tegoż szacunku wartość ogólna zbiorów przewidywanych wynosi 500.000 zł. Zniszczenia stanowią zatem 50% ogólnej wartości zbiorów (250.000 : 500.000); także odsetek podatku gruntowego z ogólnej przestrzeni gruntów ornych może być umorzony.

Gdyby stosunek przewidywanej wartości zbiorów z całego obszaru gruntów ornych był niemożliwy lub bardzo utrudniony do ustalenia z jakichbyś powodów, wówczas należy stosować rachunek uproszczony, polegający na porównaniu obszaru zniszczonego z ogólnym obszarem gruntów ornych i ustaleniu w ten sposób przybliżonego stosunku, jaki zachodzi pomiędzy wartością zniszczenia, a ogólną wartością zbiorów.

Przykład. W majątku o obszarze gruntów ornych 1000 ha uległy zniszczeniu pszenica i owies:

straty na pszenicy wynoszą wg. szacunku 50%,

straty na owsie wynoszą wg. szacunku 30%,
obszar pod zniszczoną pszenicą 200 ha, t. j. 0,20 og. obszaru,

obszar pod zniszczonym owsem 50 ha, t. j. 0,05 og. obszaru.

Z uwagi, że straty w przewidywanym zbiorze zniszczonych zbóż wynoszą więcej niż 20%, przeto można zastosować ulgę podatkową w postaci umorzenia podatku gruntowego. Ponieważ pszenica zajmuje 1/5 ogólnego obszaru, a uległo zniszczeniu 50% zbioru, przeto w stosunku do zbioru z ogólnego obszaru gruntów ornych zniszczenie wynosi 10% ($0,50 \times 0,20 = 0,10$) a ponieważ owies zajmuje 0,05 ogólnego obszaru i zniszczenie wyniosło 30%, przeto w stosunku do zbioru z całej powierzchni użytków ornych zniszczenie wyniesie 1,5% ($0,05 \times 0,30 = 0,15$).

Razem umorzone być może (10% + 1,5%) 11,5% podatku gruntowego z całego obszaru użytków rolnych.

Minister Skarbu:

(—) *Wł. Zawadzki.*

34.

OKÓLNIAK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 stycznia 1933 r.

L. D. V. 763/4/33

w sprawie scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami monopolu spirytusowego w przedsiębiorstwach gastronomicznych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 28 maja 1932 r. w sprawie pobo-

ru scalonego podatku przemysłowego od obrotu artykułami objętymi monopolem tytoniowym, wyrobami Państwowego Monopolu Spirytusowego, solą kuchenną, bydłą i przemysłową oraz losami loterii państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 529) Ministerstwo Skarbu w uzupełnieniu okólnika z dnia 5 października 1932 r. L. D. V. 42407.432 (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 29, poz. 454) wyjaśnia, że poczynając od dnia 1 lipca 1932 r. obroty osiągnięte w przedsiębiorstwach gastronomicznych (cz. II. lit. A. rozdz. VII. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym; Dz. U. R. P. Nr. 17 z r. 1932 poz. 110) ze sprzedaży wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego zarówno do spożycia poza obrębem lokalu jak i do spożycia na miejscu nie podlegają opodatkowaniu podatkiem przemysłowym od obrotu na zasadach ogólnych niezależnie od pobieranej przez przedsiębiorstwa gastronomiczne ceny sprzedaży tych wyrobów.

O powyższem należy powiadomić podległe władze podatkowe I instancji.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

35.

SPROSTOWANIE.

W zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 7 stycznia 1933 r. w sprawie uprawnień Prezesów Izb Skarbowych i Dyrekcyj Cei do wydawania zezwoleń na wykonywanie przez funkcjonarjuszów skarbowych zajęć ubocznych (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 2, poz. 11) wkra-
dła się następująca omyłka drukarska:

W § 1 po słowach „pod warunkiem, przewidzianym w art.” napisano „20”, winno natomiast być „29”.

Omyłkę tę prostuje się niniejszem.

